ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 8ης Ιουνίου 1988 *

Στην υπόθεση 135/87,

Ανδρονίκη Βλάχου, υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, επικουρούμενη και εκπροσωπούμενη από το δικηγόρο Λουξεμβούργου Victor Biel, τον οποίο όρισε και αντίκλητο, 18 A, rue des Glacis, Λουξεμβούργο, αντικατασταθέντα κατά τη διάρκεια της διαδικασίας από το δικηγόρο Λουξεμβούργου Patrick Weinacht, τον οποίο όρισε και αντίκλητο, 6, rue Heine, Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από τους Michael Becker και Marc Ekelmans, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την έδρα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, 29, rue Aldringen,

καθού,

υποστηριζόμενου από τον

Ζήση Κλαπανάρη, υπάλληλο του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, επικουρούμενο και εκπροσωπούμενο από το δικηγόρο Λουξεμβούργου Aloyse May, τον οποίο όρισε και αντίκλητο, 31, Grand-rue,

παρεμβαίνοντα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση με την οποία ζητείται να αναγνωριστεί το παράνομο των αποφάσεων με τις οποίες το Ελεγκτικό Συνέδριο αρνήθηκε να διορίσει την προσφεύγουσα σε θέση αναθεωρητή-κύριου μεταφραστή, καθώς και της αποφάσεως με την οποία το Ελεγκτικό Συνέδριο προκήρυξε διοργανικό διαγωνισμό προς πλήρωση δύο θέσεων αναθεωρητή-κυρίου μεταφραστή,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

συγκείμενο από τους G. Bosco, πρόεδρο τμήματος, R. Joliet και F. Schockweiler, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως

έχοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 20ής Απριλίου 1988,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 4ης Μαΐου 1988,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 30 Απριλίου 1987 η Ανδρονίκη Βλάχου, μεταφράστρια του Ελεγκτικού Συνεδρίου, άσκησε προσφυγή με την οποία ζητεί να διαπιστωθεί το παράνομο της αποφάσεως με την οποία αρνήθηκε το Ελεγκτικό Συνέδριο να τη διορίσει σε θέση αναθεωρητή-κύριου μεταφραστή, καθώς και το παράνομο της αποφάσεως με την οποία το Ελεγκτικό Συνέδριο προκήρυξε διοργανικό διαγωνισμό προς πλήρωση δύο θέσεων αναθεωρητή-κύριου μεταφραστή.

2 Η Βλάχου μετέσχε στον εσωτερικό διαγωνισμό CC/LA/20/82, για την πλήρωση μιας θέσεως αναθεωρητή-κύριου μεταφραστή στο ελληνικό τμήμα της μεταφραστικής υπηρεσίας του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Κατόπιν αυτού του διαγωνισμού, ο πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου υπό την ιδιότητά του ως αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (ΑΔΑ), διόρισε στην εν λόγω θέση, με απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1983, τον Κλαπανάρη, που είχε εγγραφεί πρώτος στον πίνακα επιτυχόντων που κατήρτισε η εξεταστική επιτροπή.

3 Η Βλάχου, η οποία είχε εγγραφεί δεύτερη στον ίδιο πίνακα επιτυχόντων, άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής, ισχυριζόμενη ότι η διαδικασία του πιο πάνω διαγωνισμού πάσχει πολλές πλημμέλειες.

4 Το Δικαστήριο, αποφανθέν επί της προσφυγής αυτής με απόφαση της 6ης Φεβρουαρίου 1986 (Βλάχου κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, 143/84, Συλλογή σ. 459), έκρινε ότι:

« Πρέπει, επομένως, να γίνει δεκτό ότι η εξεταστική επιτροπή, καθορίζοντας, αφού προηγουμένως έλαβε γνώση των τίτλων των υποψηφίων, σύστημα κατανομής των βαθμών που δίδονται για την επαγγελματική πείρα το οποίο θα μπορούσε, αντικειμενικώς, να έχει ως συνέπεια μειωμένη αξιολόγηση ορισμένων τίτλων που υπέβαλε ένας από τους υποψηφίους, παραβίασε τη γενική αρχή της ίσης μεταχείρισης των συμμετεχόντων (σκέψη 19).

Ο παράνομος, λοιπόν, χαρακτήρας της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής που καθορίζει τα κριτήρια βαθμολογίας των τίτλων που αφορούν την επαγγελματική πείρα των υποψηφίων αντανακλά στην απόφαση, με την οποία η εξεταστική επιτροπή κατάρτισε τον πίνακα επιτυχόντων που περιέχει κατάταξη των υποψηφίων και τον οποίο ακολούθησε η ΑΔΑ προκειμένου να λάβει την απόφαση του διορισμού (σκέψη 20).

Ενόψει, επομένως, το παράνομου χαρακτήρα της διαδικασίας που ακολουθήθηκε κατά το διαγωνισμό CC/LA/20/82, πρέπει να ακυρωθεί η απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1983 με την οποία ο πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου διόρισε τον Κ. σε θέση αναθεωρητή-κύριου μεταφραστή στη μεταφραστική υπηρεσία του εν λόγω οργάνου (σκέψη 21). »

5 Κατόπιν της αποφάσεως αυτής, με την οποία ακυρώθηκε ο διορισμός του Κλαπανάρη, ζήτησε η Βλάχου από την ΑΔΑ του Ελεγκτικού Συνεδρίου, με επιστολή της 21ης Μαρτίου 1986, να τη διορίσει στην εν λόγω θέση αναθεωρητή-κύριου μεταφραστή.

6 Με απόφαση της 15ης Ιουλίου 1986, η ΑΔΑ απέρριψε την αίτηση αυτή ως αβάσιμη. Κατόπιν, με απόφαση της 26ης Αυγούστου 1986, προκήρυξε διοργανικό διαγωνισμό (CC/LA/10/86) για να πληρώσει τις δύο θέσεις αναθεωρητή-κύριου μεταφραστή που ήταν ακόμη κενές στο ελληνικό τμήμα της μεταφραστικής υπηρεσίας του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

7 Μετά την απόρριψη της διοικητικής ενστάσεώς της κατά των εν λόγω αποφάσεων της 15ης Ιουλίου και 26ης Αυγούστου 1986 με απόφαση της 29ης Ιανουαρίου 1987, άσκησε η Βλάχου την παρούσα προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου.

8 Με Διάταξη της 24ης Σεπτεμβρίου 1987, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) επέτρεψε στον Κλαπανάρη να παρέμβει υπέρ του καθού. Στις παρατηρήσεις που κατέθεσε στο Δικαστήριο συντάχθηκε πλήρως προς την επιχειρηματολογία που ανέπτυξε το Ελεγκτικό Συνέδριο.

9 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση αναπτύσσονται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά, η διαδικασία, οι λόγοι ακυρώσεως και οι ισχυρισμοί των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά του φακέλου δεν επαναλαμβάνονται πιο κάτω παρά μόνο καθόσον απαιτείται για να σχηματίσει κρίση το Δικαστήριο.

Επί του παραδεκτού

10 Το Ελεγκτικό Συνέδριο ισχυρίζεται ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη διότι, λαμβανομένου υπόψη του αντικειμένου της και των λόγων ακυρώσεως που προβάλλονται, δεν αφορά παρά μόνο την ερμηνεία της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 6ης Φεβρουαρίου 1986 που αναφέρθηκε πιο πάνω. Κατόπιν αυτού, η προσφεύγουσα έπρεπε να ασκήσει όχι προσφυγή ακυρώσεως, αλλά αίτηση ερμηνείας κατά την έννοια του άρθρου 40 του οργανισμού του Δικαστηρίου. Εξάλλου, αποκλείεται να αναχαρακτηριστεί η παρούσα προσφυγή ως αίτηση ερμηνείας, δεδομένου ότι δεν στρέφεται εναντίον όλων των διαδίκων, οι οποίοι είχαν μετάσχει στη δίκη επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 6ης Φεβρουαρίου 1986, όπως ορίζει το άρθρο 102 του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου.

11 Σχετικά, πρέπει να εξακριβωθεί αν το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής αφορά μόνο την ερμηνεία της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 6ης Φεβρουαρίου 1986.

12 Εν προκειμένω, πρέπει να τονιστεί ότι, όπως προκύπτει από τα αιτήματα που διατυπώνονται στην προσφυγή, με την προσφυγή αυτή επιδιώκεται κυρίως η ακύρωση των δύο αποφάσεων του Ελεγκτικού Συνεδρίου, δηλαδή της αποφάσεως της 15ης Ιουλίου 1986, με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση διορισμού της προσφεύγουσας στην εν λόγω θέση, και η απόφαση της 26ης Αυγούστου 1986, με την οποία προκηρύχθηκε ο διοργανικός διαγωνισμός CC/LA/10/86.

13 Όσον αφορά την απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Φεβρουαρίου 1986, είναι μεν αληθές ότι η ερμηνεία της αποτελεί θέμα της παρούσας διαφοράς, η απόφαση όμως αυτή πρέπει να εξεταστεί μόνο για να διαπιστωθεί το βάσιμο ενός από τους λόγους ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα, δηλαδή του λόγου περί παραβάσεως του άρθρου 176 της Συνθήκης ΕΟΚ.

14 Υπό τις συνθήκες αυτές πρέπει να γίνει δεκτό ότι η παρούσα προσφυγή δεν πρέπει να ερμηνευθεί ως απλή αίτηση ερμηνείας κατά την έννοια του άρθρου 40 του οργανισμού του Δικαστηρίου, αλλά ως προσφυγή ακυρώσεως κατά των ενδίκων αποφάσεων.

15 Η προσφυγή είναι άρα παραδεκτή.

Επί της ουσίας

16 Προς στήριξη της προσφυγής της ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις λόγους ακυρώσεως: παράβαση του άρθρου 176 της Συνθήκης ΕΟΚ, παράβαση του άρθρου 29 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και κατάχρηση εξουσίας.

17 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι εις εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 6ης Φεβρουαρίου 1986, με την οποία ακυρώθηκε η απόφαση διορισμού του Κλαπανάρη, η ΑΔΑ έπρεπε να τη διορίσει στην εν λόγω θέση αναθεωρητή-κύριου μεταφραστή, δεδομένου ότι ήταν η μόνη άλλη υποψήφια που είχε καταταγεί στον πίνακα επιτυχόντων του διαγωνισμού CC/LA/20/82.

18 Πρέπει να σημειωθεί σχετικά ότι σύμφωνα με το γράμμα του άρθρου 176, πρώτη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ, το όργανο, του οποίου η πράξη ακυρώθηκε, οφείλει να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου.

19 Στην προκειμένη υπόθεση, όπως προκύπτει σαφώς από το σκεπτικό της πιο πάνω αποφάσεως, ιδίως δε από τη σκέψη 20, η παρανομία της διαδικασίας του διαγωνισμού CC/LA/20/82 αντανακλούσε στο κύρος της αποφάσεως με την οποία η εξεταστική επιτροπή κατάρτισε τον πίνακα επιτυχόντων.

20 Επομένως, ο πίνακας αυτός δεν μπορούσε να αποτελέσει νόμιμη βάση για καμιά απόφαση διορισμού. Από αυτό προκύπτει ότι, εις εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως, η ΑΔΑ δεν μπορούσε παρά να απορρίψει την αίτηση της προσφεύγουσας περί διορισμού της στη θέση του αναθεωρητή-κύριου μεταφραστή, δυνάμει της κατατάξεώς της στον εν λόγω πίνακα επιτυχόντων.

21 Κατόπιν αυτού, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

22 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται με το δεύτερο λόγο ακυρώσεως ότι η ΑΔΑ παρέβη το άρθρο 29 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, όταν αποφάσισε να προκηρύξει το διοργανικό διαγωνισμό CC/LA/10/86 αντί να επαναλάβει τον εσωτερικό διαγωνισμό CC/LA/20/82. Στο σημείο αυτό όμως δεν προβάλλει η προσφεύγουσα κανένα επιχείρημα.

23 Ο πιο πάνω λόγος ακυρώσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός. Πράγματι, στην ΑΔΑ ανήκει η αρμοδιότητα να επιλέξει, σύμφωνα με τη σειρά προτιμήσεως του άρθρου 29 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, τον πλέον κατάλληλο τρόπο πληρώσεως μιας κενής θέσεως. Σχετικώς, όπως έχει υπογραμμίσει το Δικαστήριο πολλές φορές (βλέπε απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1976, Küster κατά Κοινοβουλίου, 123/75, Rec. 1976, σ. 1701, και απόφαση της 14ης Ιουλίου 1983, Mogensen κατά Επιτροπής, 10/82, Συλλογή 1983, σ. 2397), η ΑΔΑ διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως για να προσλάβει τους υποψηφίους που κατέχουν τα πιο υψηλά προσόντα ικανότητας, ακεραιότητας και αποδόσεως.

24 Το γεγονός και μόνο ότι η ΑΔΑ διεξήγαγε διοργανικό διαγωνισμό αντί να επαναλάβει τη διαδικασία εσωτερικού διαγωνισμού, της οποίας το παράνομο είχε διαπιστώσει το Δικαστήριο με την απόφασή του της 6ης Φεβρουαρίου 1986, δεν επιτρέπει τη συναγωγή συμπεράσματος περί παραβάσεως του άρθρου 29 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων. Πράγματι, το Δικαστήριο έχει ήδη δεχθεί, με την απόφασή του της 24ης Ιουνίου 1969 (Fux κατά Επιτροπής, 26/68, Rec. 1969, σ. 145), ότι από τη διάταξη αυτή του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων δεν προκύπτει ότι άπαξ και άρχισε μια διαδικασία προσλήψεως υπαλλήλων, είναι υποχρεωμένη η ΑΔΑ να τη συνεχίσει μέχρι πληρώσεως της κενής θέσεως.

25 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές πρέπει να γίνει δεκτό ότι, αποφασίζοντας η ΑΔΑ την προκήρυξη του διοργανικού διαγωνισμού CC/LA/10/86 αντί να προχωρήσει στην επανάληψη του εσωτερικού διαγωνισμού CC/LA/20/82, δεν παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 29 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων.

26 Όσον αφορά τον τρίτο λόγο ακυρώσεως περί καακχρήσεως εξουσίας, η προσφεύγουσα περιορίστηκε να υποστηρίξει κατά την προφορική διαδικασία ότι με τις επίδικες αποφάσεις η ΑΔΑ επιδίωξε ως μοναδικό σκοπό να αποκλειστεί ο διορισμός της στην εν λόγω θέση.

27 Όπως έχει ήδη κρίνει το Δικαστήριο (βλέπε απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1976, Küster κατά Κοινοβουλίου, 123/75, Rec. 1976, σ. 1701), δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι υφίσταται κατάχρηση εξουσίας παρά όταν αποδεικνύεται κατά τρόπο νομικώς επαρκή ότι η ΑΔΑ, εκδίδοντας την επίδικη πράξη, επιδίωξε σκοπό άλλο από εκείνον που επιδιώκει η διέπουσα το θέμα κανονιστική ρύθμιση. Στην προκειμένη περίπτωση, ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας, ο οποίος δεν στηρίζεται σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο, δεν επιτρέπει να αποδειχθεί κατά νομικώς επαρκή τρόπο η ύπαρξη καταχρήσεως εξουσίας, πολύ περισσότερο αφού από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις εκδόθηκαν από την ΑΔΑ μέσα στο πλαίσιο της εξουσίας της εκτιμήσεως και εις εκτέλεση προηγουμένης αποφάσεως του Δικαστηρίου.

28 Κατά συνέπεια, και ο τρίτος λόγος ακυρώσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

29 Εφόσον απορρίφθηκαν όλοι οι λόγοι ακυρώσεως, η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

30 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν, επιφυλασσομένων των διατάξεων του άρθρου 69, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, ως προς τα έξοδα τα οποία κρίνονται από το Δικαστήριο ότι προκλήθηκαν χωρίς εύλογη αιτία ή κακοβούλως.

31 Στην προκειμένη υπόθεση, το καθού και ο παρεμβαίνων ζήτησαν από το Δικαστήριο να καταδικάσει την προσφεύγουσα στο σύνολο των δικαστικών εξόδων λόγω του κακόβουλου χαρακτήρα της προσφυγής της.

32 Στην παρούσα προσφυγή δεν μπορεί όμως να προσδοθεί τέτοιος κακόβουλος χαρακτήρας, καθόσον αποβλέπει στον έλεγχο από το Δικαστήριο της νομιμότητας της αποφάσεως, με την οποία το Ελεγκτικό Συνέδριο προκήρυξε το διοργανικό διαγωνισμό CC/LA/10/86. Κατόπιν αυτού, μπορούν να εφαρμοστούν στην προσφεύγουσα οι ευεργετικές διατάξεις του άρθρου 70 του κανονισμού διαδικασίας. Πρέπει όμως να φέρει τα έξοδα του παρεμβαίνοντος.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα καθώς και τα έξοδα του παρεμβαίνοντος.

3) Το Ελεγκτικό Συνέδριο φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

Bosco Joliet Schockweiler

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Ιουνίου 1988.

Ο γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος

G. Bosco